

Arrest

nr. 97 421 van 19 februari 2013
in de zaak X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 14 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. LUYTENS, die loco advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 2 augustus 2011 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 22 oktober 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Keniaans staatsburger te zijn van Kikuyu afkomst. U werd op 28 november 1990 in Nakuru geboren. Op 27 december 2007 vonden presidentsverkiezingen plaats in uw land. Zittend president Mwai Kibaki, van Kikuyu afkomst, won nipt van zijn opponent Raila Odinga, van Luo afkomst. Uw familie steunde Kibaki. Na de bekendmaking van de resultaten vonden ernstige rellen met een etnische inslag plaats. Tijdens deze rellen werden uw ouders vermoord. Ze werden op 10 januari 2008 vermoord door aanhangers van William Ruto, een parlamentslid die Odinga steunde. Ze behoren tot de Kalenjin stam. U zag dat 3 mannen, waaronder een zekere K.K. en een familielid van William Ruto uw huis in brand staken, terwijl uw moeder nog binnen was. U vluchtte weg. K.K. zag u vluchten. In het stadscentrum zag u het lijk van uw vader, dat in stukken gesneden was. U vluchtte weg naar het nabijgelegen dorp Engoshura, waar uw tante M.W. woont. Uw 2 jongere broers en zus verblijven sinds de dood van uw ouders in een weeshuis. U bleef bij uw tante wonen en de rust keerde terug. U deed geen aangifte van de moord op uw ouders. Eind 2009, begin 2010 hoorde u dat Moreno Ocampo van het Internationaal Strafhof van Den Haag naar Kenia kwam en getuigen van de rellen uit 2008 zocht. In december 2010 vertelde u aan de moeder van M., uw buurvrouw in E., en die tot de Kalenjin stam behoort, dat u wist wie uw ouders gedood had en dat u tegen hen zou kunnen getuigen. Die vrouw ging naar uw geboorteplaats Kaptembo in Nakuru en vertelde dit aan de moordenaars van uw ouders. U wilde getuigen over de moord op uw ouders, maar u wist niet hoe u Moreno Ocampo moest bereiken. U kon ook niet terecht bij de politie van Nakuru omdat ze allen tot de Kalenjin stam behoren. Rond 2010 zei Moreno Ocampo dat William Ruto en 5 anderen naar het strafhof van Den Haag gebracht zouden worden voor hun daden in 2008. De mensen van de Kalenjin stam uit uw geboortedorp Kaptembo zegden dat u hiervoor verantwoordelijk was. Ze begonnen u te zoeken. Uw vriendin P. zei dat men op straat naar u vroeg. In de nacht van 30 december 2010 vielen 3 jongens het huis van uw tante binnen. U zat verstopt. U zag dat ze u zochten en vervolgens uw tante op gruwelijke wijze vermoordden. U herkende opnieuw K.K. als één van de daders. De politie van Bahati kwam ter plaatse en u vertelde hen dat K.K. één van de daders was. De politie nam het lichaam mee, ontdekte vingerafdrukken op het lijk van uw tante en de 3 daders, waaronder K.K., werden gearresteerd. Ze werden opgesloten in het politiekantoor van Nakuru. U bleef in het huis van uw tante wonen en verstopte u. In februari 2011 kreeg u bedreigende berichten op uw telefoon. Op 15 februari 2011 deed u hiervan aangifte bij de lokale politiechef in E., maar hij verwees u door naar het hoofdpolitiekantoor in Nakuru. Daar werken echter veel agenten van de Kalenjin stam. U ging er toch heen en toonde de berichten, maar men zei dat u gedood zou worden als u aangifte deed. U bleef in het huis van uw tante wonen en u was radeloos. In maart 2011 dook u onder in de Menengai krater. Uw vriendin P. kwam u af en toe bezoeken. Ze vertelde u dat K.K. en de andere daders in april 2011 berecht zouden worden voor de moord op uw tante. U was opgeroepen om te getuigen. De moeder van M. had echter tegen P. gezegd dat u gedood zou worden als u kwam opdagen. Uit schrik besloot u om niet te getuigen tijdens deze rechtszaak. Eind mei 2011 werden K.K. en de 2 andere daders vrijgelaten omdat u niet was komen getuigen. Eveneens eind mei 2011 vertelde uw vriendin P. dat ze wist waar E., de nicht van uw moeder, was. Op 1 juni 2011 ging u samen met E. naar de politiechef van Bahati en vervolgens naar het politiekantoor van Nakuru om aangifte te doen van uw problemen. Vervolgens ging u met E. in Gilgil, ver weg van Nakuru, wonen. Eind juni 2011 kreeg E. bedreigende berichten op haar telefoon. Daarin stond dat men wist dat u bij haar verbleef. E. kende een missionaris, S. genaamd. Op 1 juli 2011 ging u bij haar in Nairobi wonen. Zij regelde uw vertrek uit Kenia. Op 1 augustus 2011 nam u het vliegtuig naar België. U kwam de volgende dag aan. U vroeg onmiddellijk asiel aan bij de Belgische asielinstanties. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: een kopie van een geboortecertificaat, een aangifte bij het Bahati politiekantoor op 1 juni 2011 en een aangifte bij het Nakuru politiekantoor op 1 juni 2011.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aantoonbaar dat in uwen hoofde een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen. U verklaart de moordenaars van uw moeder en uw tante te vrezen. Volgens u handelen ze in opdracht van William Ruto (gehoor CGVS, p.10). Volgende opmerkingen moeten echter bij uw relaas gemaakt worden.

Eerst en vooral brengt u geen concrete elementen aan die op een duidelijk en overtuigende wijze kunnen aantonen door wie u persoonlijk zou worden gezocht. U kent enkel de naam van K.K.. U stelt dat een andere jongen familie is van William Ruto omdat de moeder van M. dit vertelde. U stelt ook dat uw vervolgers voor William Ruto werken. Uw bron is opnieuw uw buurvrouw, de mama van M. (gehoor CGVS, p. 8,13), en aldus louter verkregen via derden. Uw kennis over deze jongens is beperkt. Nochtans woonden deze jongens in uw dorp, vertelde u rond dat u de moordenaars van uw ouders kende en werden deze jongens op basis van uw getuigenis en hun vingerafdrukken gearresteerd (gehoor CGVS, p.6,7,8). Het is dan ook opmerkelijk dat u maar één van deze jongens bij naam kunt

noemen. Nadat deze 3 jongens gearresteerd waren begon u berichten op uw telefoon ontvangen. U weet niet van wie u die berichten kreeg (gehoor CGVS, p.13). Toen u in juni 2011 bij E. in Gilgil woonde, begon E. bedreigende berichten op haar telefoon te ontvangen. U weet niet wie die berichten verstuurde en hoe ze aan haar telefoonnummer raakten (gehoor CGVS, p.15).

Hierbij dient te worden opgemerkt dat u gedurende de jaren 2008, 2009 en 2010 bij uw tante M. in E. woonde en u geen problemen kende. Uw problemen begonnen toen u in december 2010 aan uw buurvrouw mama M. zei dat u wist wie uw ouders gedood hadden en dat u tegen hen zou kunnen getuigen (gehoor CGVS, p.7,10,11). Het feit dat u zoiets zou vertellen aan een buurvrouw die tot de Kalenjin stam behoort, komt extreem roekeloos en weinig geloofwaardig over. Het zijn immers de mensen van de Kalenjin stam die volgens u uw ouders gedood hebben. Bovendien is het ook vreemd dat u er wel mee zou dreigen dat u zou getuigen tegen de moordenaars van uw ouders, maar dat u dit in werkelijkheid niet zou doen. Daarbij hebt u nooit pogingen ondernomen om aan uw vervolgers te verduidelijken dat u nooit getuigd hebt tegen hen. Gegeven het feit dat u zelf verklaarde dat er nog veel mensen waren die op de hoogte waren van de wandaden van William Ruto (gehoor CGVS, p.10,11) is het ook weinig plausibel dat uw vervolgers net u, een jonge vrouw, verantwoordelijk zouden achten voor het feit dat William Ruto door het Internationaal Strafhof vervolgd werd.

Daarenboven hebt u onvoldoende de nationale beschermingsmogelijkheden uitgeput. Uw vervolgers werden midden januari 2011 gearresteerd voor de moord op uw tante. In april 2011 werd u opgeroepen om tegen hen te getuigen in de rechtbank. U ging echter niet omdat uw vriendin P. gehoord had dat u gedood zou worden als u kwam opdagen. Omdat u niet kwam getuigen, werden uw vervolgers vrijgelaten (gehoor CGVS, p.7,8,14). Dat uw vervolgers gearresteerd werden omdat hun vingerafdrukken gevonden werden op het lijk van uw tante, lijkt op een correcte gang van zaken te wijzen, evenals het feit dat u in april 2011 opgeroepen werd om tegen hen te getuigen in een rechtszaak. U ging echter niet getuigen. Hierdoor werkte u een correcte juridische afwikkeling van deze zaak tegen. U verklaart dat u vreesde gedood te worden als u zou opdagen op het proces (gehoor CGVS, p.14). U hebt deze informatie echter enkel uit tweede hand. Bovendien doet het feit dat de daders gearresteerd en berecht werden een correct verlopende rechtsgang vermoeden. Het feit dat u niet als getuige opdaagde in het proces tegen uw vervolgers doet besluiten dat u de nationale beschermingsmogelijkheden onvoldoende hebt uitgeput. Internationale bescherming kan slechts ingeroepen worden bij gebrek aan nationale bescherming. In casu maakt u niet aannemelijk dat u alle nationale beschermingsmogelijkheden hebt uitgeput.

Verder wordt de geloofwaardigheid van uw relaas ondermijnd door een ernstige tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) en het CGVS. In de vragenlijst van het CGVS, ingevuld bij de DVZ op 22 augustus 2011 verklaarde u dat u via uw vriendin P. hoorde dat de 3 moordenaars van uw tante ontsnapt waren uit de gevangenis (pt. 5, p.3). Bij het CGVS vertelde u echter dat uw vriendin P. u vertelde dat ze ontsnapt waren, maar dat ze later van de moeder van M. hoorde dat ze eigenlijk vrijgelaten waren omdat u niet was komen opdagen op het proces (gehoor CGVS, p.15). Op de vraag waarom u dan bij de DVZ gezegd hebt dat uw vervolgers uit de gevangenis ontsnapt waren, antwoordde u dat P. dat al gezegd had, dat u niet zeker was en dat u in de war was (gehoor CGVS, p.15). Hiermee overtuigt u niet. U verklaart dat u sinds uw vertrek uit Kenia geen enkel contact gehad hebt met iemand uit Kenia (gehoor CGVS, p.4). Bij uw gehoor bij de DVZ op 22 augustus 2011 wist u dus al dat uw vervolgers niet ontsnapt waren, maar wel vrijgelaten waren omdat u niet kwam getuigen op het proces. Het is dan ook opmerkelijk dat u bij de DVZ vertelde dat uw vervolgers ontsnapt waren uit de gevangenis (pt. 5, p.3). Bij aanvang van het gehoor bij het CGVS vertelde u weliswaar zelf dat u bij de DVZ verkeerdelijk zei dat uw vervolgers uit de gevangenis ontsnapten, maar dat ze eigenlijk werden vrijgelaten omdat u niet naar de rechtbank kon ging. U stelde dat uw vriendin P. niet zeker was (gehoor CGVS, p.2). Het feit dat u deze tegenstrijdigheid zelf aangeeft, betekent echter nog niet dat u er een plausibele verklaring voor kan geven.

Verder is uw relaas op verschillende punten weinig overtuigend. Zo is het weinig aannemelijk dat u op 1 juni 2011 nog een aangifte deed bij de politie van Nakuru. Sinds maart 2011 was u Nakuru ontvlucht uit schrik voor vervolging, en ging u in de Menengai krater wonen. Eind mei 2011 werden de 3 moordenaars van uw tante uit de gevangenis in het politiekantoor van Nakuru vrijgelaten (gehoor CGVS, p.7,8). Dat u sinds maart 2011 uit Nakuru gevlucht zou zijn, maar enkele dagen na de vrijlating van uw vervolgers zou terugkeren naar Nakuru, de woonplaats van uw vervolgers, is op zijn minst opmerkelijk. Bovendien verklaarde u eerder dat u niet bij de politie terecht kon omdat ze allen tot de Kalenjin stam behoren (gehoor CGVS, p.7). U stelde dat de agenten uit het politiekantoor van Nakuru corrupt zijn en vooral tot de Kalenjin etnie behoren (gehoor CGVS, p.9,10). U vertelde ook dat u op 15 februari 2011 toch naar het politiebureau van Nakuru ging, maar dat ze u niet wilden helpen en zelfs zegden dat u gedood zou worden als u aangifte deed (gehoor CGVS, p.7). Het is dan ook weinig plausibel dat u op 1 juni 2011 toch nog zou teruggeweest zijn naar dit politiekantoor. Daarnaast moeten enkele kanttekeningen gemaakt worden bij het door u neergelegde bewijs van uw aangifte bij de politie

van Nakuru. Ten eerste werd deze aangifte ingevuld op een document 'verloren voorwerpen'. Ten tweede lijkt de notatie 'vreest de moordenaars van haar tante die volgens haar uit de gevangenis zijn' vreemd, aangezien deze daders enkele dagen voor uw aangifte nog in het politiestation van Nakuru opgesloten zaten (gehoor CGVS, p.8). Ten derde lijkt het vreemd om eerst niet op te dagen op een proces tegen uw vervolgers en daarna klacht in te dienen tegen deze vervolgers bij het politiestation waar deze daders tot enkele dagen voor uw aangifte opgesloten zaten. Ten vierde legt u geen documenten neer die uw aangifte bij dezelfde politie van Nakuru op 15 februari 2011 moeten aantonen (gehoor CGVS, p.4,5). Evenmin legt u de overlijdensakte van uw tante neer, alhoewel u die wel ontvangen hebt (gehoor CGVS, p.8).

Op basis van alle bovenstaande vaststellingen dient er besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Wat de door u neergelegde documenten betreft: de kopie van uw geboortecertificaat bevat geen enkel objectief element (foto voorzien van een stempel, vingerafdrukken, handtekening, biometrische gegevens) waarmee bewezen kan worden dat u wel degelijk de persoon bent die door dit document wordt bedoeld. Dit is dus geen bewijs van uw identiteit, het vormt hoogstens een zwakke aanwijzing. Het CGVS kan uw identiteit niet als bewezen beschouwen enkel op basis van uw verklaringen en dit document. De aangifte bij het Nakuru politiekantoor op 1 juni 2011 werd hierboven reeds besproken. Op de aangifte bij het Bahati politiekantoor op 1 juni 2011 staan enkel uw verklaringen genoteerd en het feit dat u doorverwezen werd naar een ander politiekantoor. Dit zijn zaken die hier niet meteen betwist worden, maar die ook geen verandering brengen in de gemaakte vaststellingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekster "roept een schending in van de materiële motiveringsplicht".

3. Nopens de status van vluchteling

Verzoekster verklaart dat in Kenia rellen uitbraken na de verkiezingsoverwinning van president Mwai Kibaki op zijn opponent Raila Odinga en haar ouders hierbij vermoord werden door aanhangers van William Ruto, een parlements lid die Odinga steunt. Toen bekend werd dat William Ruto één van de beklaagden was tegen wie Moreno Ocampo een procedure had ingeleid bij het Internationaal Strafhof en verzoekster de moordenaars van haar ouders kende en bereid was te getuigen werd zij gezocht en bedreigd. Toen ook haar tante vermoord werd door aanhangers van William Ruto, vluchtte ze.

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoekster – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat haar aanvraag gerechtvaardigd is. Zij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Haar verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle

elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

3.2. Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792). De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoeksters verklaringen voldoende zijn om haar problemen met de moordenaars van haar familieleden geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoeksters asielaanvraag. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen.

3.3. Verzoekster legde een geboorteakte neer, maar geen originele identiteitsdocumenten ter adstructie van haar voorgehouden identiteit. Nochtans verklaarde verzoekster dat ze een identiteitskaart had en kende ze geen problemen met de Keniaanse autoriteiten, zodat niet kan worden ingezien waarom verzoekster haar identiteit niet aantoonde, noch reisdocumenten voorlegt. Indien verzoekster beweert illegaal te hebben gereisd dan dient zij nauwgezet en overtuigend toe te lichten hoe zij de systematische, strenge en individuele controles van identiteits- en reisdocumenten op de luchthaven heeft kunnen omzeilen. Haar bewering dat ze met een Keniaans paspoort kwam dat ze bij de grenscontroles toonde (*"ik heb het getoond als ik uit het vliegtuig kwam"*, gehoorverslag CGVS, p.6), ondermijnt haar verklaringen dat ze illegaal reisde. Verzoekster toont dan ook niet aan wanneer zij haar land verliet en of zij er nog aanwezig was bij haar beweerde problemen,

3.4. Verzoeksters verklaringen zijn zoals de CGVS terecht stelt, ongerijmd. Verzoekster licht niet toe waarom ze de moord op haar ouders niet kan documenteren. Evenmin toont verzoekster aan dat haar broers en zus naar een weeshuis werden gebracht. Verzoekster staft evenmin de moord op haar tante terwijl ze een overlijdensakte ontving (gehoorverslag CGVS, p.8) en er bovendien een gerechtelijke procedure werd opgestart, de daders gearresteerd waren en zij werd opgeroepen om te getuigen. Aldus laat verzoekster na alle essentiële elementen van haar asielaanvraag te staven terwijl uit haar verklaringen blijkt dat ze deze bezit of eenvoudig kan verkrijgen. Verzoekster biedt geen aannemelijke verklaring voor haar nalatigheid, zodat ze niet verder komt dan loutere beweringen.

3.5. De waarachtigheid van haar asielrelaas wordt verder ondergraven door tal van vaagheden. Verzoekster was ernstig tegenstrijdig inzake de situatie van haar belagers. De loutere ontkenning in het verzoekschrift dat verzoekster *"nooit vermeld"* heeft op de DVZ dat haar belagers uit de gevangenis waren ontsnapt en dat haar verklaringen *"verkeerdelijk genoteerd"* werden, vinden geen grondslag in het administratief dossier nu verzoekster duidelijk en concreet verklaarde *"dat de drie ontsnapt waren uit de gevangenis"* (zie verslag DVZ), en ze niet nodig vond deze verklaring te corrigeren toen dit verslag aan haar voorgelezen werd en verzoekster het voor akkoord ondertekende. Waar verzoekster erop wijst dat zij *"heeft het CGVS zelf spontaan gewezen op deze fout in haar gehoorverslag op de DVZ"*, stelt de Raad vast dat verzoekster op de DVZ niet heeft aangegeven dat er op dit vlak onzekerheid bestond en dat haar verklaringen dienaangaande op het CGVS enerzijds dat *"Mijn vriend Paris was niet zeker"* (gehoorverslag CGVS, p.2) en anderzijds *"omdat Paris dat al gezegd had, ik was er niet zeker van, ik was in de war"* (gehoorverslag CGVS, p.15) manifest uiteenlopen.

3.5.1. De Raad ziet niet in dat verzoekster dit fundamentele element niet met zekerheid zou weten aangezien het feit dat haar belagers op vrije voeten waren de kern betreft van haar vrees en de rechtstreekse aanleiding uitmaakte voor haar vlucht en er dan ook moet worden van uitgegaan dat verzoekster de noodzaak en de kost voor haar vlucht zelf grondig moet hebben overlegd. Verzoekster kon haar belagers niet in het minst toelichten en kende slechts één van hen bij naam, terwijl het jongens uit haar buurt waren en zij door hen werd geviseerd net omdat zij met hen bekend was en hen had aangegeven bij de autoriteiten en ze opgeroepen werd te getuigen tegen hen. De Raad ziet niet in waarom de CGVS een *"subjectieve interpretatie van de feiten door het CGVS"* geeft wanneer hij verzoeksters handelwijze *"bijzonder roekeloos"* acht waar ze niet naar de politie stapt maar wel de buurvrouw inlicht die tot dezelfde stam behoorde als haar belagers. Immers verzoekster voert etnisch geweld aan en meent belaagd te worden door de stam van haar buurvrouw. Voorts komen verzoeksters

beweringen dat ze niet wilde getuigen tegen de moordenaars van haar familieleden wanneer deze vastzaten, doch wel naar de politie stapte en aangifte deed van de feiten nadat haar belagers vrijgelaten waren, ongerijmd voor. Er kan immers niet worden ingezien waarom verzoekster de berechting van misdadigers -volgens haar verklaringen- zou verhinderen wanneer haar hele familie door hen getroffen werd. Hoe dan ook de vaststelling dat de politie tot dezelfde etnische groep behoorde als de moordenaars heeft niet belet dat ze vervolgd werden. Verder wordt niet aangetoond, noch geobjectiveerd dat de Keniaanse autoriteiten drie verdachten van moord wiens vingerafdrukken teruggevonden werden op een lijk, zou vrijlaten louter omdat een getuige niet kwam opdagen. Bovendien is het niet de politie die over de vrijlating beslist van personen in voorarrest. Verzoeksters asielrelaas komt gefabriceerd voor, geenszins kan worden aangenomen dat de dergelijke lacunaire beweringen op waarheidsgetrouwe feiten berusten.

3.5.2. De door verzoekster neergelegde aangifte bij de politie van Nakuru en een aangifte bij de politie van Bagati worden niet genoegzaam toegelicht. Vooreerst werd vastgesteld dat verzoekster haar identiteit niet aantoonde met identiteitsdocumenten met foto terwijl ze geen problemen had met de Keniaanse overheid. Er kan dan ook niet worden vastgesteld dat de neergelegde documenten uitstaans hebben met verzoekster. Wat de aangifte bij de politie van Nakuru betreft, oordeelt de commissaris-generaal terecht dat noch de vorm (een formulier van aangifte van een verloren voorwerp), noch de inhoud dat (verzoekster "beweert" dat haar belagers zijn vrijgelaten), kan overtuigen. De aangifte bij de politie van Bahati is zoals de commissaris-generaal terecht stelt bezwaarlijk objectief nu het enkel de neerslag is van verzoeksters verklaringen, die overigens niet stroken met haar verklaringen op het CGVS. Immers is niet aannemelijk dat verzoekster zich dermate vergist dat ze niet eenduidig kan stellen of ze wel (volgens het document) of niet (volgens haar verklaringen op het CGVS) aanwezig was bij de moord op haar ouders, zeker nu ze beweert dat het lijk van haar vader ernstig verminkt en in stukken gesneden was. De neergelegde documenten dienen om enige bewijswaarde te hebben, te worden ondersteund door een geloofwaardig asielrelaas en overtuigende verklaringen, wat *in casu* zoals blijkt uit wat voorafgaat geenszins het geval is.

3.6. Daargelaten de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoekster niet aannemelijk dat ze omwille van haar voorgehouden problemen haar land van herkomst diende te ontvluchten op zoek naar internationale bescherming. Indien verzoekster gevolgd wordt in haar beweringen werden haar belagers gearresteerd op basis van hun vingerafdrukken op het lijk van haar tante, werd er tegen hen een strafprocedure opgestart en kreeg verzoekster de kans te getuigen in de rechtbank. Aldus blijkt ontegensprekelijk dat de Keniaanse autoriteiten optreden tegen zware misdaden. Zoals hoger gesteld kan geen geloof worden gehecht aan de loutere bewering dat de daders werden vrijgelaten omdat verzoekster weigerde te getuigen. Verzoekster kan bezwaarlijk menen dat ze internationale bescherming nodig heeft wanneer ze de bescherming die haar eigen land geeft zelf opzettelijk schaadt. Voorts verklaarde verzoekster dat er ook opgetreden wordt tegen de verantwoordelijken voor en aanstokers van de rellen en incidenten die plaatsvonden naar aanleiding van de verkiezingen in 2007, en er tegen hen een procedure werd opgestart bij het ISS. Verzoekster maakt dan ook geenszins aannemelijk dat zij nood zou hebben aan internationale bescherming.

3.7. Verzoekster beperkt zich dienaangaande tot het louter herhalen en bevestigen van haar voorgehouden vluchtrelaas. Als dusdanig wordt er evenmin afbreuk gedaan aan de bevindingen van de commissaris-generaal die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus en voegt geen andere gegevens noch bijkomende argumenten aan. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet

5. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK